

Julesz János

E-pisztolák háromszori golyóváltással

1. (A szerkesztő)

Azt mondják, öreg ember, előző életed útján
orvosi mesterségre tanítottak, s gyakoroltad
sok nyavalyást szabadítva magas lázak nyomorától,
kólíka gyötrelmét a hasukból messzire űzve,
golyvák szívfacsaró, dülledt szemeket kimeresztő
vágóját szelídítve. De vénségedre mi haszna
ókori metrum után, hogy mostani verseket irkálj?

2. (Egy öreg doktor)

Szerkesztőm! Ne vegyed komolyan fakadó locsogásom!
Gyógyítottam már eleget, s még rá sosem untam.
Közben telt az idő, ami megkoptatta tudásom.
Ujjaimon számlálni a szótagokat buta játék.
Sokra magam sem tartom e gondolatok tolulását.
Az sem bánt, ha lapod lakatokkal zárva előlem.

3. (A szerkesztő)

Drága barátom, habkönnyű veled így mai alkum.
Szponzoraink spórolnak, s jól vállon veregetnek.

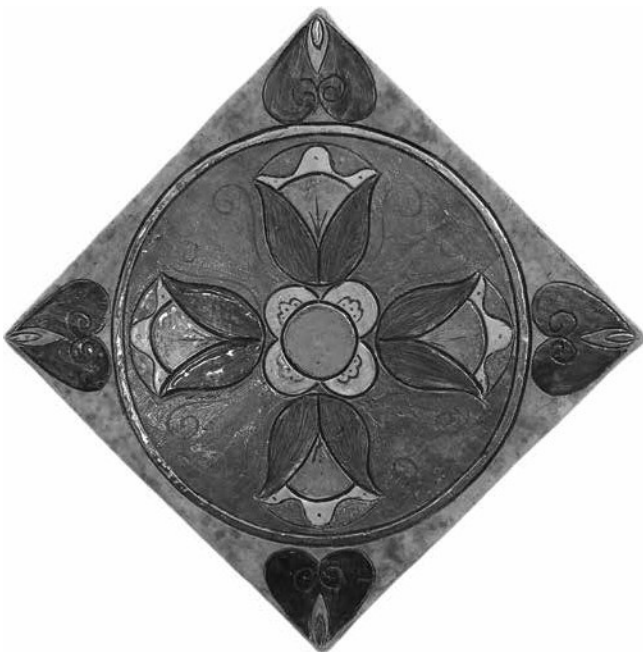
(P.S.)

Új mustodból mustrát küldeni el ne mulasszál!

Cave canem!*

Új versed sorait ereszd lazán,
így közénk férnek gondolatok!
Lassacskán átmelegszik a kazán,
és felizzik rejtőző haragod.
Sebaj, ha cserepesedik a szád,
a szókhöz gondosan illessz ragot,
és egyenesre kalapáld kaszád,
hogy benned tiszteljék a lovagot!
Talán lándzsának vélik fegyvered,
morgó marakodásuk elmarad,
s a nép torkán akad e nagy falat.
Ki addig támadód volt, megmered,
s képébe mondhatod – most már mered –:
– Ha ingerlik, a költő is harap.

* (lat.) „Óvakodj a kutyától!” – felirat
pompeji lakóház kapuján.

Kazetta